Addio Gigi…

written by Δημήτρης Λεβέντης | 25.01.2024

PieRa GazzeTa deLLo SPoRT

Είχαμε την τύχη εδώ στην Κέρκυρα να έχουμε την Ιταλική τηλεόραση, τις RAI 1 και 2 δηλαδή, κι αργότερα την Σέρβικη, όπου ένα μέρος της ποιότητας που εισπράτταμε από τις εκπομπές τους (εκτός από την παγκόσμια επικαιρότητα, τη μουσική, τα ντοκιμαντέρ), ήταν κι εκείνη του αθλητισμού στα περισσότερα σπορ: στίβ, ποδηλασία, κολύμβηση, ποδόσφαιρο, μεγάλες διοργανώσεις. Τη φωτιά του Μάη του ’68, την επίθεση του Τετ των Βιετ Μινχ στη Σαϊγκόν,την κηδεία του Τολιάτι, την Πράγα του Ντούπτσεκ.

Ανάμεσα σε όλα αυτά τα θαυμαστά γνωρίσαμε και τον Τζίτζι Ρίβα που μας άφησε προχτές.
Ένα στοιχειό της φύσης, τον πρώτο γκολτζή της Σκουάντρα Ατζούρα, με 35 γκόλ, με δεύτερο τον Μεάτσα της Ίντερ ν’ ακολουθεί με 33.

Αριστερό εξτρέμ εκείνης της μεγάλης εθνικής ομάδας που έχτισε ο Φερούτσιο Βαλκαρέτζι και κατέκτησε το κύπελλο ευρώπης το 1968 κόντρα στη Γιουγκοσλαβία του περίφημου Τζάγϊτς*(1-1 και 2-0) και τερμάτισε δεύτερη στο Παγκόσμιο του Μεξικού το 1970 χάνοντας από τη Βραζιλία των Πελέ-Τοστάο- Ζαιρζίνιο-Ριβελίνο στον τελικό 4-1.

Την αγωνιστική χρονιά 69-70 ήταν από τους πρωταγωνιστές της κατάκτησης του μοναδικού πρωταθλήματος της Κάλιαρι, πρώτος σκόρερ με 21 γκόλ – τα μισά δηλαδή της αποτελεσματικότερης επίθεσης (42) ενός συνόλου με γρανιτένια άμυνα (11).

Δεν διέθετε την δαντελένια ντρίπλα του Ριβέρα, ούτε την αρχοντιά του Ματσόλα. Ήταν ένα ευκίνητο θωρηκτό που δεν έπεφτε κάτω με τίποτε, κέρδιζε τις σκληρές κόντρες και σημάδευε την αντίπαλη εστία με τα δυο ποδάρια, με κεφαλιές ψαράκι κι ανάποδα ψαλίδια, που η εξέδρα αποκαλούσε “Rombo del tuono” (Η κραυγή της βροντής), έσπαγε τις αντίπαλες άμυνες του φοβερού κατενάτσιο του μπετόν που είχε τελειοποιήσει ο Χελένιο Χερέρα (1-5-3-2 με ένα λίμπερο εμπρός και μια “σκούπα” πίσω από τους 4 αμυντικούς) από το Verrou του ελβετού Ράπαν και έπαιζαν τότε σχεδόν όλες οι ιταλικές ομάδες.

Από τα φαινόμενα σαν τον Κρόιφ, που άντεχαν να προπονούνται με ένα τσιγάρο στο χέρι ή κρεμασμένο στα χείλη στις συνεντεύξεις μετά τα ματς, τον πιστό σύντροφο που τους ακολούθησε στον τάφο.

Η Κάλιαρι είχε τερματίσει δεύτερη πίσω από την Φιορεντίνα την προηγούμενη αγωνιστική χρονιά, πλαισιώθηκε όμως το καλοκαίρι με δύο στελέχη της Εθνικής, τον τερματοφύλακα Ρίκυ Αλμπερτόζι των Βιόλα και τον δεξιό εξτρέμ Αλμπέρτο Ντομενγκίνι από την Ίντερ, και ο “φιλόσοφος” Μανλιό Σκοπίνιο έκτισε ένα πλήρες κάστρο με εντυπωσιακές εξόδους.

Όταν η Γιουβέντους του Ανιέλι του έριξε χρυσάφι στα πόδια** για να τον αποκτήσει εκείνος αρνήθηκε κάθετα: “Ήρθα σε αυτό το νησί που νόμιζα ότι ήταν μόνο ένας τόπος εξορίας για κατάδικους, αλλά βρήκα αυτό που ονειρευόμουν. Εδώ είναι το σπίτι μου. Τους αγαπάω και με αγαπούν.
Όχι. Είμαι κλειστός άνθρωπος, έχω περάσει τραγικά παιδικά χρόνια, οι γονείς μου είχαν φύγει νωρίς από τη ζωή. Μετά ήρθα στην Κάλιαρι και χτίσαμε ένα σπουδαίο πράγμα: το σκουντέτο ήταν το όνειρο κάθε ομάδας. Η Σαρδηνία με είχε ήδη κατακτήσει.
Όταν είδα τον κόσμο να φεύγει από τη Σάσαρι στις 8 το πρωί και στις 11 το γήπεδο ήταν ήδη γεμάτο, κατάλαβα ότι για τους Σάρδους το ποδόσφαιρο ήταν το παν γιατί δέν είχαν κάπου αλλού ν’ ακουμπήσουν.
Μας έλεγαν βοσκούς και ληστές σε όλη την Ιταλία και θύμωσα. Οι ληστές έγιναν ληστές από την πείνα, γιατί τότε είχε τόση πείνα, δυστυχώς την ίδια όπως σήμερα. Η ομάδα μετρούσε για όλους. Κατάλαβα ότι δεν μπορούσα να αφαιρέσω τις μοναδικές χαρές από τους βοσκούς και τη φτωχολογιά.
θα ήταν δειλία να φύγω, παρά τα λεφτά της Γιούβε”.

Καμμιά σχέση με τα ξεπουλημένα κορμιά του σήμερα που ποζάρουν με κελεμπίες για να προσθέσουν λίγα ξεφτιλισμένα φράγκα στα δισεκατομμύριά τους.

Ο Μπερλουσκόνι και ο αυτονομιστής Πιάλι του πρότειναν να τον κατεβάσουν στις λίστες για το ευρωκοινοβούλιο. Τους αγνόησε.
Δεν ήξεραν οι θλιβεροί πολιτικάντηδες ότι ο Τζίτζι συνδεόταν με στενή φιλία με τον αναρχοαυτόνομο Φαμπρίτζιο ντε Αντρέ, στον οποίο είχε χαρίσει την φανέλλα του, ενώ ο καλλιτέχνης τού δώρισε την κιθάρα του στο σπίτι του στην Γένοβα τον Σεπτέμβρη του ’69.
Τον τραγουδιστή των περιθωριοποιημένων, των άκληρων, αυτών που δέν έχουν στον ήλιο μοίρα.

Στο πούλμαν της ομάδας πάντα καθόταν δίπλα στον οδηγό για να κάνει πρόγραμμα DJ. Ξεκινούσε πάντα με το Preghiera in Gennaio (Προσευχή τον Γενάρη) Απ’ όταν έλειψε ο Τζίτζι κανείς δεν πήρε την θέση του. Κανείς δεν έβαλε στο κασετόφωνο το τραγούδι που κάπου έλεγε:
Ο όμορφος παράδεισος
δημιουργήθηκε κυρίως
Για όσους δεν χαμογέλασαν
Για όσους έχουν ζήσει
Με καθαρή συνείδηση
Η κόλαση υπάρχει μόνο
Για όσους την φοβούνται

Σ.Σ.:
Για καλή τύχη του Παναθηναϊκού του Γουέμπλεϊ, ο Ντράγκαν Τζάγιτς ήταν τιμωρημένος και στα δυο μάτς των ημιτελικών.
Έχει ανακυρηχθεί ο καλύτερος γιουγκοσλάβος ποδοσφαιριστής όλων των εποχών, με 362 γκολ ως παίκτης του Ερυθρού Αστέρα και της Μπαστιά και 85(!!!) με το εθνικό συγκρότημα.
Προς τιμήν του ο Ερυθρός Αστέρας έχει αποσύρει την φανέλλα με το νούμερο ένδεκα.

**Ο Ανιέλι έχωνε ένα δις στον παίκτη, δύο τεμάχια στην ομάδα και έξι παίκτες μεταξύ των οποίων τρεις ατζούρι, οι Τζεντίλε, Μπέτεγκα, Κουκουρέντου, πρόταση που αποδεχόταν η ομάδα με κλειστά τα μάτια.